

Ужгородського національного університету. Серія ПРАВО. 2022. Випуск 72: частина 2. С. 184–191.

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-674-4-42>

**CURRENT TRENDS IN THE DEVELOPMENT OF STATE POLICY
IN THE FIELD OF COMBATING THE RECEIVING
OF UNLAWFUL BENEFITS BY OFFICIALS IN UKRAINE**

**СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ
У СФЕРІ ПРОТИДІЇ ОТРИМАННЮ НЕПРАВОМІРНИЙ ВИГОДИ
СЛУЖБОВИМИ ОСОБАМИ В УКРАЇНІ**

Pushkar O. A.

*PhD in Law, Doctoral Candidate at the
Department of Criminal Law and
Procedure
State Tax University
Irpın, Ukraine*

Пушкар О. А.

*кандидат юридичних наук,
докторант кафедри кримінального
права і процесу
Державний податковий університет
м. Ірпін, Україна*

Сучасні тенденції розвитку державної політики у сфері протидії отриманню неправомірної вигоди службовими особами в Україні формуються під впливом європейської інтеграції, міжнародних антикорупційних стандартів та викликів воєнного часу. Посилення інституційної спроможності антикорупційних органів, удосконалення механізмів фінансового контролю й цифровізація публічного управління стають ключовими напрямками реформування цієї сфери. У таких умовах особливого значення набуває комплексний підхід до формування державної політики, спрямований на підвищення прозорості, невідворотності відповідальності та зміцнення довіри суспільства до публічної влади.

Порядок формування та реалізації державної політики, зокрема й у сфері протидії одержанню неправомірної вигоди службовими особами урегульовано законами України «Про запобігання корупції» [1], «Про засади державної антикорупційної політики на 2021–2025 роки» [2], постановою Кабінету Міністрів України «Про затвердження Державної антикорупційної програми на 2023–2025 роки» [3] тощо.

Так, аналіз положень наведених нормативно-правових актів дає підстави стверджувати, що у них закладено цілісну та ієрархічно

вибудовану систему державної політики у сфері протидії отриманню неправомірної вигоди службовими особами.

Передусім, Закон України «Про запобігання корупції» [1] визначає інституційно-правові засади превенції корупційних проявів, у тому числі пов'язаних з отриманням неправомірної вигоди. У його положеннях урегульовано питання обмежень щодо використання службового становища, запобігання та врегулювання конфлікту інтересів, фінансового контролю через систему електронного декларування, контролю за подарунками, а також механізми захисту викривачів. Закон встановлює обов'язки суб'єктів декларування, визначає підстави для проведення перевірок і моніторингу способу життя, що спрямовано на виявлення ознак незаконного збагачення або отримання неправомірної вигоди. Таким чином, у цьому акті врегульовано ключові превентивні інструменти державної політики, які мінімізують можливості для зловживань у публічній сфері.

Водночас Закон України «Про засади державної антикорупційної політики на 2021–2025 роки» [2] має стратегічний характер і визначає концептуальні напрями формування та реалізації антикорупційної політики. У ньому окреслено системні проблеми, що сприяють отриманню неправомірної вигоди, зокрема недосконалість процедур публічного адміністрування, надмірну дискрецію посадових осіб, прогалини у сфері контролю та підзвітності. Документ визначає пріоритети державної політики, серед яких удосконалення механізмів фінансового контролю, забезпечення прозорості у сферах публічних закупівель, управління державним майном, земельних відносин, містобудування, податкового та митного адміністрування. Таким чином, у стратегічному вимірі врегульовано питання усунення структурних передумов для виникнення практик отримання неправомірної вигоди та формування антикорупційної культури.

Своєю чергою постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Державної антикорупційної програми на 2023–2025 роки» конкретизує положення Стратегії, трансформуючи їх у систему заходів, індикаторів та очікуваних результатів. У ній деталізовано інституційні, організаційні та процедурні механізми запобігання корупції, зокрема впровадження електронних сервісів для мінімізації людського фактору, автоматизацію контрольних процедур, посилення внутрішнього контролю в органах влади, удосконалення порядку проведення спеціальних перевірок та оцінювання корупційних ризиків. Програма також передбачає розвиток антикорупційної інфраструктури, підвищення спроможності уповноважених підрозділів, удосконалення механізмів притягнення до відповідальності та забезпечення невідворотності покарання за отримання неправомірної вигоди.

У сукупності зазначені нормативно-правові акти врегульовують такі ключові питання державної політики щодо протидії неправомірній вигоді, як формування превентивних обмежень і заборон для службових осіб; створення системи фінансового контролю та моніторингу активів; забезпечення прозорості публічних процесів; інституційне забезпечення антикорупційної діяльності; усунення корупціогенних факторів у регуляторному середовищі; цифровізацію управлінських процедур; розвиток механізмів внутрішнього та зовнішнього контролю; формування культури доброчесності; а також забезпечення ефективної відповідальності за корупційні правопорушення.

Отже, аналізовані документи відображають комплексний підхід до формування та реалізації державної політики у сфері протидії отриманню неправомірної вигоди службовими особами, що поєднує стратегічне планування, нормативне регулювання та програмно-цільове забезпечення практичних заходів. Така модель свідчить про поступову інституційну еволюцію антикорупційної політики України в напрямі системності, прозорості та орієнтації на міжнародні стандарти доброчесності публічного управління.

Водночас, деякі науковці зауважують, що проблематика ефективної реалізації антикорупційної політики справді має комплексний і багаторівневий характер, що ускладнює її наукове осмислення та практичне втілення, а наявні труднощі значною мірою зумовлені недостатньою теоретико-методологічною розробленістю цієї сфери, зокрема нечіткістю цільових орієнтирів, браком системних критеріїв оцінки результативності антикорупційних заходів та відсутністю адаптованого до українських реалій аналізу успішного зарубіжного досвіду [4, с. 45].

При цьому, на думку інших вчених, основною метою антикорупційної політики держави має бути не лише зменшення масштабів корупції, а й створення ефективної системи правових, інституційних та соціальних механізмів захисту суспільства й держави від її проявів, із забезпеченням невідворотності відповідальності, відшкодування шкоди та постійного моніторингу результативності антикорупційних заходів [5, с. 338].

У контексті цього дослідження доцільно узагальнити, що ефективна реалізація державної антикорупційної політики у сфері протидії отриманню неправомірної вигоди потребує не лише нормативного вдосконалення, а й ґрунтового теоретико-методологічного осмислення її цілей, принципів та критеріїв результативності. Комплексний характер цієї проблематики зумовлює необхідність чіткого визначення стратегічних орієнтирів, розроблення системи оцінювання ефективності антикорупційних заходів та адаптації кращих міжнародних практик до українських реалій. Водночас пріоритетом державної політики має

виступати формування цілісної системи правових, інституційних і соціальних механізмів запобігання та протидії корупції, яка забезпечує невідворотність відповідальності, відшкодування завданої шкоди та постійний моніторинг досягнутих результатів як необхідну умову зміцнення доброчесності публічної влади.

Підсумовуючи результати дослідження, можна виокремити ключові особливості сучасних тенденцій державної політики у сфері протидії одержанню неправомірної вигоди службовими особами, а саме: посилення превентивних і контрольних механізмів через фінансовий моніторинг та електронне декларування, цифровізацію публічних процесів і мінімізацію людського фактору; інтеграцію стратегічних, нормативних та програмно-цільових заходів для забезпечення системності антикорупційної політики; формування прозорих процедур публічного управління, удосконалення інституційної спроможності органів контролю та забезпечення невідворотності відповідальності, а також орієнтацію на зміцнення культури доброчесності й використання міжнародного досвіду з адаптацією до українських реалій, що разом створює комплексний підхід до зменшення корупційних ризиків та підвищення довіри суспільства до органів влади.

Література:

1. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#n238>
2. Про засади державної антикорупційної політики на 2021–2025 роки: Закон України від 20.06.2022 № 2322-IX. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2322-20#Text>
3. Про затвердження Державної антикорупційної програми на 2023–2025 роки: постанова Кабінету Міністрів України від 04.03.2023 № 220. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/220-2023-%D0%BF#Text>.
4. Івашук Ю. П. Концептуальні засади розвитку державної антикорупційної політики. *Економічний вісник Донбасу*. 2013. № 3 (33). С. 40–47.
5. Боголепова А. В. Сутність, основні принципи, форми та функції антикорупційної політики держави. *Державне будівництво*. 2024. № 1 (35). С. 335–343.